

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **J.K.**, bytem XX, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **9. 4. 2013**, č. j. **MPSV-UM/1989/13/9S-LBK**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/1989/13/9S-LBK, se z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 12. 11. 2012, č. j. MPSV-UP/784865/12/AIS-SSL. Tímto prvostupňovým rozhodnutím úřad práce vyslovil, že žalobci bude poskytován příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně od října 2012, neboť je nadále považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost).

Žalobce nesouhlasil s posouzením stupně závislosti, žalovanému vytýkal, že nesprávně vyhodnotil lékařské zprávy a posudky o jeho zdravotním stavu. Ze zprávy PhDr. P. vyplývá, že sebeobsluhu a hygienu žalobce zvládá jen s pomocí a není schopen zvládat základní životní potřeby ve smyslu § 9 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, a to: b) orientaci, c) komunikaci, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesnou hygienu, h) péči o zdraví, i) osobní aktivity a j) péči o domácnost. Žalobce popsal, že není schopen vybrat si a připravit oblečení a obutí přiměřené okolnostem, nedokáže se obléci podle aktuálního počasí a posoudit, jak často měnit prádlo za čisté. Není stravovat se samostatně

v souvislosti s denním režimem, jídlo mu musí připravit někdo z rodiny, ten asistuje také při ohřívání jídla, žalobce si sám neukrojí chleba, bez upozornění neomyje ovoce a sám nedokáže dodržovat pitný režim a nutný dietní režim. Hygienu žalobce zvládá od pasu dolů, horní část těla si bez upozornění zapomíná umýt, potřebuje pomoc. Nedokáže poznat potřebu stříhání a mytí vlasů, samostatně se řádně neoholí, ani nevyčistí zuby. To je prokázáno předloženými lékařskými zprávami. Žalobce trpí vrozenou poruchou intelektu, jedná se o mentální retardaci. Trpí epilepsií, oční vadou a 2 roky se léčí na psychiatrii. Potřeba pomoci při zmíněných úkonech je uvedena v záznamu ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ze dne 14. 9. 2012. Podle žalobce úkony, které není schopný sám spolehlivě, samostatně a opakovaně zvládnout a zvládá je jen pomocí další osoby, měly být posouzeny jako nezládnuté. Lékařskými zprávami a zmíněným záznamem ze sociálního šetření je podle žalobce prokázáno, že není schopen zvládat 8 základních životních potřeb a je tak osobou starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. c) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost). Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč, které vynaložil za sepsí žaloby.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný shrnul průběh správního řízení, odkázal na závěry posudku ze dne 19. 10. 2012 a 4. 3. 2013, které se vypořádaly s lékařskými zprávami a vyhodnotily zdravotní stav žalobce tak, že je osobou, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Žalovaný v podstatě zopakoval skutečnosti uvedené v odůvodnění svého rozhodnutí a navrhoval žalobu v plném rozsahu zamítnout.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem ověřil soud tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 14. 9. 2012 zahájil úřad práce z moci úřední řízení ve věci opětovného posouzení nároku žalobce na příspěvek na péči z důvodu ukončení platnosti lékařského posudku. Při sociálním šetření provedeném dne 5. 9. 2012, jehož obsah je zaznamenán v záznamu ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ze dne 14. 9. 2012, se k potřebám žalobce vyjadřovala jeho matka. Ta zdůrazňovala zdravotní problémy žalobce, uváděla, že není samostatný, nedokáže se orientovat v neznámém prostředí, nezná pojem času, má problémy se zrakem, proto nedokáže přecházet silnicí. Komunikuje špatně, odpovídá jednoslovně. Jeho projevy jsou nesrozumitelné, neumí číst a psát, zvládá jednoduchou manipulaci s mobilním telefonem. O stravování se stará matka, žalobce si nedokáže ukrojit, namazat chleba, připravit si jídlo na talíř, je mu jedno, kdy a co jí, sám by si o jídlo a pití neřekl. S pomocí matky dokáže žalobce jídlo ohřát, odnese si ho na stůl. S oblékáním žalobce pomáhá rovněž matka, ta mu oblečení připravuje, neboť žalobce nerozlišuje, zda je teplo, nebo zima, chodil by v jednom oblečení. Rovněž s hygienou matka žalobci pomáhá, celý by se sám neumyl, nezládne si umýt vlasy, na toaletu si dojde, někdy je potřeba pomoci mu s očistou, některé léky odmítá. Lidí se žalobce bojí, nestýká se s nimi a je sám rád doma.

Na základě výsledků sociálního šetření, zdravotnické dokumentace ošetřující lékařsky MUDr. H., lékařské zprávy psycholožky PhDr. E.P. ze dne 17. 8. 2012, zprávy z oční ambulance MUDr. M. ze dne 4. 9. 2012 a spisové dokumentace byl vypracován posudek

posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa (dále jen „OSSZ“) ze dne 19. 10. 2012. Posudková lékařka dospěla k závěru, že žalobce je osobou, která se podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou osobu na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), neboť nezvládá 6 základních životních potřeb, a to: orientaci, komunikaci, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost.

Na základě tohoto posouzení stupně závislosti bylo úřadem práce dne 12. 11. 2012 rozhodnuto, že žalobci náleží příspěvek na péči ve výši 4 000 Kč měsíčně od října 2012. V odůvodnění svého rozhodnutí úřad práce odkázal na výsledky posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovou lékařkou OSSZ.

Proti prvostupňovému rozhodnutí si žalobce podal odvolání. Namítal v něm, že kromě 6 oblastí základních životních potřeb, které byly uznány jako nezvládané, nezvládá také stravování a oblékání a obouvání. Z těchto důvodů žalobce namítal, že potřebuje každodenní pomoc nebo dohled pro 8 základních životních potřebách a je proto závislý ve stupni III.

V odvolacím řízení si žalovaný vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“). Ta za přítomnosti odborného lékaře s oboru psychiatrie prim. MUDr. J.G. vycházela z posudkových spisů OSSZ, spisu odvolacího orgánu a sociálního šetření, a dospěla k závěru, že žalobce trpí středně těžkou mentální retardací s rysy pervazivní vývojové poruchy a má těžké funkční omezení komunikačních a rozumových schopností. Posudková komise citovala závěry zprávy PhDr. P. ze dne 17. 8. 2012 a nález ošetřující lékařky MUDr. H. ze dne 13. 9. 2012 a uvedla, že nezjistila zásadní rozpory mezi hodnocením sociálního šetření a hodnocením funkčního stavu vyplývajících ze zdravotních postižení žalobce mající vliv na zvládání základních životních potřeb. Posudková komise uvedla, že považuje u žalobce za nezvládané základní životní potřeby, a to b) orientaci, c) komunikaci, e) oblékání a obouvání, h) péči o zdraví, i) osobní aktivity a j) péči o domácnost s tím, že ostatní základní životní potřeby žalobce zvládá, nejde proto o osobu starší 18 let věku, která by se podle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zákona o sociálních službách považovala za závislou ve stupni III nebo IV, ale považuje se za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby podle § 8 odst. 2 písm. b) citovaného zákona ve stupni II (středně těžká závislost).

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí shrnul průběh správního řízení a citoval obsah posudku posudkové komise ze dne 4. 3. 2013. Podle žalovaného posudkový závěr vychází ze zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Mezi doloženými lékařskými nálezy nejsou rozpory, které by se dotýkaly skutečností významných pro posudkový závěr. Byly objektivizovány všechny skutečnosti týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků. Posudková komise podle žalovaného pečlivě vyhodnotila údaje obsažené v sociálním šetření provedeném dne 5. 9. 2012 a korigovala je s příčinnou souvislostí funkčního omezení vyplývajících ze zdravotního stavu posuzovaného. Posudková komise nezjistila zásadní rozpory mezi hodnocením sociálního šetření a hodnocením funkčního stavu vyplývajících ze zdravotních postižení žalobce. Odvolací orgán se zabýval námitkami žalobce v odvolání, odkázal na to, že základní potřeba e) oblékání a obouvání byla posudkovou komisí uznána jako nezvládnutá.

U základní životní potřeby d) stravování odvolací orgán konstatuje, že dle lékařského nálezu MUDr. H. je fyzikální nález u oprávněné osoby normální a podle psychologického vyšetření PhDr. P. ze dne 17. 8. 2012 žalobce zvládá sebeobsluhu, tudíž podle žalovaného nespátřuje tento odvolací důvod za opodstatněný. Posudková komise navíc oproti OSSZ neuznala základní životní potřebu f) tělesnou hygienu, neboť podle lékařského vyšetření PhDr. P. je oprávněná osoba schopna zvládat sebeobsluhu a základní hygienu. Proto posudek posudkové komise považoval žalovaný za plný, objektivní a přesvědčivý, neboť se vyrovnal se shromážděnými důkazy, vycházel ze zajištěné zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře a z odborných lékařských nálezů a záznamu o sociálním šetření. Posudek se vypořádal se shromážděnými důkazy a námitkami uvedenými v odvolání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska žalobních bodů s tím, že soud byl vázán skutkovým i právním vztahem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Obecně lze uvést, že příspěvek na péči se podle § 7 zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci. Nárok na příspěvek má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 uvedeného zákona, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb, v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 zákona o sociálních službách.

Podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 5 nebo 6 základních životních potřeb. Podle písm. c) předmětného ustanovení se za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost) považuje, jestliže není schopna zvládat 7 nebo 8 základních životních potřeb. Dle písm. d) tohoto ustanovení pak ve stupni IV (úplná závislost), jestliže není schopna zvládat 9 nebo 10 základních životních potřeb. Další podmínkou je každodenní pomoc, dohled nebo péče jiné fyzické osoby. V § 9 citovaného zákona pak zákonodárce vymezil základní životní potřeby, jejichž samostatné zvládání se hodnotí pro účely stanovení stupně závislosti na pomoci jiné osoby a stanovil kritéria pro hodnocení schopnosti základní životní potřeby. Podrobnosti pak obsahuje vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

V prvním stupni řízení o přiznání příspěvku na péči se podle § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách provádí sociální šetření, dále si správní orgán prvního stupně požádá o posouzení stupně závislosti příslušnou OSSZ, která dle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách při posuzování stupně závislosti osoby vychází ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Z ustanovení § 28 odst. 2 ve spojení s § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vyplývá, že v rámci odvolacího řízení se obdobně jako v řízení před správním orgánem prvního stupně vyžaduje posouzení stupně závislosti osoby žadatele na pomoci jiné osoby

s tím, že pro účely odvolacího řízení toto posouzení provede na žádost odvolacího správního orgánu příslušná posudková komise MPSV. Odvolací správní orgán pak z posouzení zdravotního stavu žadatele a posouzení stupně závislosti posudkovou komisí MPSV vychází jako ze stěžejního důkazu, který podléhá hodnocení odvolacího správního orgánu z hlediska přesvědčivosti a úplnosti, když hodnocení nepodléhá odborné lékařské závěry posudků, neboť k takovému hodnocení nedisponují správní orgány příslušnými medicínskými znalostmi.

Výkladem uvedených ustanovení se zabírala jak judikatura krajských správních soudů, tak již početná judikatura Nejvyššího správního soudu. Rozsudky Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 – 53, ze dne 30. 9. 2009, č.j. 4 Ads 50/2009 – 63, ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009 – 59, ze dne 21. 7. 2011, č. j. 3 Ads 105/2011-54, všechny dostupné na www.nssoud.cz) uvedená ustanovení zákona o sociálních službách jednoznačně vykládají tak, že na posudek posudkové komise jako rozhodující důkaz ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu obstaraný v odvolacím řízení o příspěvku na péči je třeba klást požadavky na jeho úplnost a přesvědčivost. Dále je třeba uvést, že ačkoli se v odvolacím řízení jedná o tzv. povinný důkaz, jeho správnost není předpokládána, nejedná se o závazné stanovisko či podklad, a posudek musí být jako důkaz odvolacím správním orgánem hodnocen z hlediska úplnosti a přesvědčivosti. Jinými slovy odvolací správní orgán nemůže bez dalšího závěry posudku převzít, aniž by před tím dospěl k závěru, že posudek byl přijat nejen správným procesním postupem, ale je také úplný a přesvědčivý, tedy že vychází z dostatečných podkladů, není s nimi v rozporu, vypořádal se se všemi rozhodnými skutečnostmi pro posouzení rozhodné otázky, a to včetně skutečností, které uvádí účastník řízení, jehož zdravotní stav a stupeň závislosti je posuzován. Není věci správního soudu, aby tuto činnost správního orgánu, jež si posudek ve správním řízení pro účely posouzení odvolání vyžádal, nahrazoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 74/2011-57, www.nssoud.cz), jeho úkolem je posoudit závěry žalovaného a zákonnost správních rozhodnutí ve věci.

V daném případě žalovaný shora uvedenému požadavku zcela nevyhověl, resp. nelze jeho závěry ohledně hodnocení posudku posudkové komise ze dne 4. 3. 2013 považovat za logické a správné. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný soustředil zejména na popis průběhu správního řízení. Ve vztahu k vypracovanému posudku posudkové komise žalovaný uvedl složení posudkové komise a obsah posudku včetně konstatování o podkladech posudku a závěr včetně výčtu základních životních potřeb, které žalobce podle posudku nezvládá. Dále žalovaný jen velmi obecně konstatoval, že posudek se vyrovnal se všemi shromážděnými důkazy, byly prověřeny skutečnosti významné pro posudkový závěr, posudek se vypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání a žalovaný ho považuje za úplný, objektivní a přesvědčivý.

Předně je třeba žalovanému vytknout, že se pečlivě nezaobíral tím, zda posudek posudkové komise není v rozporu se zjištěními sociální pracovnice učiněnými v přirozeném prostředí žalobce, jež byly zachyceny v příslušném záznamu o sociálním šetření ze dne 14. 9. 2012, a to zvláště za situace, kdy posudková komise nebyla v osobním kontaktu se žalobcem. Žalovaný na jedné straně konstatoval, že „posudková komise nezjistila zásadní rozpory mezi hodnocením sociálního šetření a hodnocením funkčního stavu vyplývajícího ze zdravotních postižení“, předtím však postup posudkové komise hodnotil kladně,

pokud posudková komise údaje obsažené v sociálním šetření „korigovala s příčinnou souvislostí funkčního omezení“. Tyto závěry žalovaného považuje soud za rozporné. Nelze přehlédnout, že vypracovaný posudek posudkové komise sice jako jeden z podkladů označuje sociální šetření ze dne 5. 9. 2012 a cituje údaje uvedené v záznamu ze dne 14. 9. 2012, nicméně z něj není zřejmé, jak tyto zjištěné skutečnosti, zejména popis matky týkající se poskytování každodenní péči žalobci (včetně přípravy oblečení, jídla a pití, pomoc při tělesné hygieně) konkrétně posudková komise posuzovala ve vztahu k hodnocení jednotlivých základních životních potřeb s ohledem na zjištěné těžké funkční omezení komunikačních a rozumových schopností žalobce, když se v podstatě omezila pouze na vypracování tabulky, ve které základní životní potřeby označila buď jako žalobcem zvládané nebo nezvládané, aniž by své posudkové závěry blíže rozvedla a své odborné závěry dala do spojitosti s konkrétními zjištěnými skutečnostmi ohledně dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce.

Žalovaný pak zcela přehlédl, že posudková komise vycházela z nesprávného zjištění o tom, že žalobce sebeobsahu a hygienu zvládne. Posudek jako jeden z podkladů pro posouzení stupně závislosti žalobce označil lékařskou zprávu o psychologickém vyšetření PhDr. P. ze dne 17. 8. 2012, zprávu citoval, včetně toho, že „sebeobsahu a hygienu zvládne“. Ve shodě se žalobcem soud poukazuje na to, že zmíněná lékařská zpráva PhDr. P. je s posudkovými závěry posudkové komise v rozporu, když je v ní uvedeno, že „sebeobsahu a hygienu žalobce zvládne s pomocí, je neobratný a pomalý“. I posudková lékařka OSSZ hodnotila v posudku ze dne 19. 10. 2012 základní životní potřebu f) tělesnou hygienu jako žalobcem nezvládanou. Ve světle těchto skutečností, jakož i skutečností uváděných v záznamu o sociálním šetření a žalobcem uváděných v odvolání, není závěr posudkové komise o tom, že žalobce zvládá tuto základní životní potřebu absolutně přesvědčivý. Nelze si nepovšimnout toho, že deficit vypracovaného posudku spočívajícího v absenci zdůvodnění posudkových závěrů v daném směru se žalovaný snažil odstranit, když sám odůvodnil, na základě čeho posudková komise k závěru o zvládnutí této základní životní potřeby dospěla.

Posudek posudkové komise (a předtím ani posudek posudkové lékařky OSSZ) pak v porovnání se zjištěními zaznamenanými v záznamu o sociálním šetření (popis matky o potřebě pečovat o žalobce každodenně i při stravování) a konstatování lékařky PhDr. Picmausové o potřebě péče rodiny a závislosti žalobce na ní nedává uspokojivou odpověď ani na to, že žalobce zvládá základní životní potřebu pod písm. d) stravování. Žalobce v odvolání namítal, že není schopen se samostatně stravovat v souvislosti s denním, pitným a dietním režimem, zpochybňoval schopnost si potravu samostatně ohřát, zdůrazňoval potřebu dohledu při výběru jídla. S těmito uváděnými skutečnostmi se posudek posudkové komise nikterak nevypořádal. Zda žalobce určitou základní životní potřebu (dle jednotlivých aktivit uvedených v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb.) zvládá či nikoli (dle hledisek v ustanovení § 1 až § 2c uvedené vyhlášky) je věcí odborného posouzení, k němuž je zásadně povolána v odvolacím řízení posudková komise. Není věcí žalovaného, aby vznesenou námitku neschopnosti samostatného stravování sám vyhodnotil, ale aby posoudil, zda na ni jednoznačnou, logickou a přesvědčivou odpověď dává právě posudek posudkové komise, jejímiž odbornými závěry je žalovaný vázán. Není na místě, aby žalovaný sám dovozoval, z jakých důvodů žalobce určitou základní životní potřebu zvládne, neobsahuje-li

takové hodnocení posudek posudkové komise, z něhož žalovaný jako ze stěžejního důkazu vychází.

Soud uzavírá s tím, že posudek posudkové komise v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2013, na základě kterého žalovaný o odvolání žalobce rozhodoval, je nedostatečný, nepřesvědčivý, v rozporu s částí lékařské zprávy PhDr. P. ze dne 17. 8. 2012 a v rozporu s tím, co při sociálním šetření dne 5. 9. 2012 uváděla matka žalobce v souvislosti s poskytováním každodenní pomoci při zabezpečení řádného stravovacího, pitného a dietního režimu žalobce. Soud proto vyhověl žalobě a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému dle § 78 odst. 4 s. ř. s..

Ve věci bylo rozhodováno bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 2, § 76 odst. 1 s. ř. s..

V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s.. V dalším řízení bude povinností žalovaného odstranit vadu řízení spočívající v neúplnosti a nepřesvědčivosti posudku ze dne 4. 9. 2013, tak aby byly řádně zhodnoceny odvolací námitky žalobce a žalovaný vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, www.nssoud.cz).

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 57 odst. 1 s. ř. s. jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců (poštovné, jízdné včetně místního přepravného, stravné a noležné, náklady na průvodce dle § 37 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy), soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměna zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné.

Domáhal-li se úspěšný žalobce náhrady nákladů ve výši 1 000 Kč za odměnu advokátce JUDr. Vítkové za sepsání žaloby, soud náhradu nákladů v této výši nepřiznal, neboť žalobce v řízení před soudem nebyl zastoupen a odměna vyplacená advokátce před zahájením soudního řízení správního není odměnou dle § 35 odst. 2 s. ř. s. a není nákladem řízení podle § 57 odst. 1 s. ř. s. (za užití § 64 s. ř. s. a § 137 odst. 2 o.s.ř., podle něhož odměna za zastupování patří k nákladům řízení, jen je-li zástupcem advokát). Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,

je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 8. srpna 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně